

Віктор Остапчук

Дихотомія

Вибрані поезії з різних років

Львів

2015

ББК 84(4Укр)
О 76

* * *

Круг повертає далекий на ближній
Час не шкодує а доля не жде
«Господи вишній чи я в тебе лишній»
Ось твоя брама а шлях же мій де

Десь від півсвіту до цього узлісся
І від порога до дивних морів
Вітер верхами стрімливо пронісся
І над долиною тихо згорів...

О 76 **Остапчук Віктор.**
Дихотомія: вибрані поезії з різних років / Віктор Остап-
чук. – Львів : ЛА «Піраміда», 2015. – 140 с.

ISBN 978-966-441- 382-1

У книзі зібрано майже в сюжетну лінію найорганічніші для автора
поезії, написані упродовж 30 років, в яких дивовижно поєднується
філософське осмислення буття з надзвичайно тонким ліризмом.

ББК 84(4Укр)

Видавець Василь ГУТКОВСЬКИЙ

ISBN 978-966-441- 382-1

© Остапчук Віктор, 2015
© ЛА «Піраміда», 2015

МІРАЖІ АРАВІЙСЬКОЇ ПУСТЕЛІ

Дихотомія

із Дубаю в Стамбул, ну а звідти до – Львова
дещо згодом, вже вкотре, усе навпаки
аберація часу не є кольорова
руху дихотомія дається взнаки

видається, це буде тривати довічно
бо цей шлях нескінченний ніяк не пройти
бо ділити на два і літати циклічно
то, либонь, і логічно, і не без мети

духу дихотомія та грішного тіла
нас шматує надвоє, на день і на ніч
о якби я не міг, якби ти не хотіла
нас уже б розділили на сотню сторіч...

Аджман Листопад Вечір

у купіль затоки арабської сонце скло
мов перський кавун протягнулося трішечки юзом
лиш місяць підсвічує неба задимлене скло
піднявшись на варту нічну над охриплим Ормузом
сто тисяч ночей перебув, ще б одну
та хоч би й останню,
лише б перетнути це море
на березі тому із сонцем СВОЇМ я засну
на березі цьому
лиш місяць чаклує у горах
тут осінь – заїжджа,
приблуда з тибетських висот
несміла молодша сестра зшаленілого літа
а ноги лиш ступлять у ледве остиглий пісок
а тіло вже буде над морем
на захід
летіти

Дубай 2014

і захід і схід
і близький і далекий
Нью-Йорк і Карачі
Калькутта і Львів
тут люди зимують
неначе лелеки
це місто котре
малювалось зі снів
застиглий міраж
в галактичному світлі
котрого боюсь
і в якому живу
завмерлий віраж
безконечного літа
тривожне чекання
тривке дежавю...

Шарджа Грудень Передчуття Різдва

З іранських нагір'їв подує остуджений вітер
навислий над містом пісок у пустелю змете
і здасться на мить що цю душу ще можна зігріти
хоч в ній пересушеній сонцем ледь пам'ять цвіте
мов папороть доля цвіте забороненим квітом
вже зірку різдвяну запалює сивий Загрós*
і тріє царі вирушають на захід за світлом
і шлях їх лежить у тремтінні золочених рос
а далі зима закружляє над морем середнім
впаде на коліна осипле мільярдами зір –
не того що йтиме з царями а буде переднім –
і вирушить світом як вічний і вишній дозір

* Загрós – найбільша гірська ситема Ірану.

Жовтень в Еміратах

Це аравійське безчасся
Осіню і не назвеш.
Тридцять за Цельсієм – щастя.
Небо прозоріє – теж.

Море лазур ковтає,
Лащиться ніжно до рук.
Осінь? А Бог його знає.
Та все одно: Мабрук!*

* Мабрук (араб.) – поздоровляю.

Львів-Дубай, 2005-2014

І знову летиш над Високим Замком,
Над Львовом, Карпатами і над Стамбулом,
На схід – до піщаних землі уламків,
До того, що буде,
До того, що було,

До того , чого не вернути ніколи,
Чого не забути, чого не збагнути.
Арабського моря крива підкова
Горить горизонтом гіркої отрути.

Пекуче повітря огорне кандурою*,
Муровані нетрі охоплять сяєвом.
Душа захлинеться сліпою бандурою,
Птахом перелітним.
За морем.
За краєм...

* Кандура (араб.) – верхній чоловічий одяг у вигляді довгої сорочки до п'ят.

Шарджа, 2005-2009

Сонцем сліпучим, вибухом
Пам'ять загусла кипить.
Не вирізати, не вибути
Ту нескінченну мить.

Миттю озветься марево
Маренням злих пісків.
Марно хотіти, марно нам
Вірити в ласку слів.

Марно чекати зцілення
В сонці пустельного дня.
Морем гарячим розділена
Наша ласкава земля.

Морем із білою хмарою
З-над аравійських безмеж,
Синім фантомом, маревом
Зелених Карпатських веж.

Хамрія Січень Ранок

Оце б поселитися
в тихій маленькій Хамрії*
в хатинці над морем
і тут приховати сліди...
забути про все –
про бажання обов'язки мрії
тут люди мов риби
не ходять сюди поїзди
стрічати приплив проводжати
птахів перелітних
що тягнуть в Єгипет
натовлені довгі ключі
носити в долонях як жар
перепечене літо
що буде довіку сидіти
мов крук на плечі
я б справді тут жив
та без мрій без рахунків без дії
без добрих щедрот
без спізнілих своїх молитов
на цьому причалі печалі
в забутій Хамрії
якби я вернувся
якби я пішов і прийшов...

* Хамрія, Al Hamriya – невеличке селище на березі Арабської (Перської) затоки в еміраті Шарджа, ОАЕ

Липень. Шарджа. 48 за Цельсієм

зелено-сіре віття пальм
не світлом дихає а пилом
а сонце шле липкий напалм
обволікає білим димом

ще мить і обрій спалахне
мов князя плащ густим карміном
індиго моря неземне
мене поглине неодмінно

бо ззаду лиш пустелі жар
довкруз лиш біль і амнезія
на серці амальгами шар
цей день не вмере і не дозріє

Привіт – прощай

Мáрхаба*, мій Вавилоне!
Салям алейкум**, Дубай,
Моря ласкавого лоно,
Веселий пустельний край.

Вселенський базар народів,
Золото всіх земель,
Шпилями гострими гордо
Вростаєш в пекельний день.

Під кришталем хмародерів,
Тисяч мечетей бань
Не виросло моє дерево.
Маас салама***, гуд бай!

* Мáрхаба (араб.) – привіт.

** Салям алейкум (араб.) – миру тобі.

*** Маас салама (араб.) – до побачення.

Вільна зона

Впусти пустелю
В пам'ять похололу.
І загубись у забутті пісків.
І на межі води та суходолу
Згадай, чого не міг і не хотів.

Пусте усе пусти,
Мов сон, за вітром.
Забудь, як жив,
Вмирав і говорив.
Бувають дні, не варті і трьох літер.
Вірші бувають, варті голови.

**НЕ ЗУПИНИТЬСЯ ДЕНЬ.
СХІД**

* * *

«Всім пахощам Аравії» не стерти
Вечірній дух липневої пори.
Я здалеку ішов. Слова затерпли.
І розгубились всі мої дари.

Заволокло пісками мов снігами.
Як волокно тріпочеться душа.
Не з друзями, то хоч не з ворогами
Прийшла пора, котру не спокушав.

* * *

Вже не зима, не літо, неважливо,
Зима, чи літо, лиш би день і ніч...
Загублено, забуто, і, можливо,
Так має бути. Опадає з пліч
Наш сад, наш дім у пелюстках рожевих,
В туманах вранішніх покинутий наш дім.
Його ми вже, повір, не збережемо,
Бо ми себе не зберегли у нім.
А втім, не варто... Щось же мусить бути,
Щось не відбудеться ніколи і ніде.
Багато можна з легкістю забути,
Як важко щось на серце упаде.

Синій птах

«таємниця речей і щастя» –
синій птах он сидить на плечі
може він і не тої масті
може це лиш приснилось вночі

може ліпше вернутися треба
крізь вогонь в сиротливім вікні
Боже дай мені наших півнеба
схоже згасли ті дні десь на дні

там на дні наших спогадів світить
таємниця людей та речей
ніби ми не самотні у світі
ніби горнеться він до плечей

* * *

Доглядати свій сад у долині печалі –
Доля, змилуйся Боже, нівроку така.
Чи мій демон став злим і лихі його чари?
Чи він може зробити
З козака жебрака?

Не проси, та молись, бо цей сад Гетсиманський.
І та чаша допита вже майже до дна.
Не жени крамарів, і ціпка не тримайся.
Ця старенька церковця для всіх бо одна.

Сад же квітнути буде для тебе й без тебе.
Кожен день перетворить на втіху та жаль.
Тут дозріє і всохне чимало ще стебел.
Не послав же Бог з неба
Нам інших скрижаль.

* * *

світ накочує хвилі
високі мов крики
світ не бавиться з нами
а ми й поготів
у трансляціях снів
наші лиця безликі
хтось хотів а не зміг
хтось не міг та хотів
хтось торкнеться плеча
хтось у лоб поцілує
хтось до ранку ще буде
молитись у сні
хтось прийде і посвідчить –
Христос
Алілуя
крізь різдвяні молитви
летітиме сніг

Зима дежавю

за вікном не зима а заблуда
ми прийшли не з тієї зими
це не грудень не день а облуда
це не я це не ти це не ми

пес як хмара лежить під дверима
і в каміні сичить не горить
сутінь тіней та туга незрима
ми прийшли не з тієї пори

світ давно збожеволів що з того
вже нема ні терпцю ні жалю
лиш зігритись від голосу твого
і очима сказати люблю

і вогонь розгориться в каміні
і на світло ми вийдем з пільми
і псалми нам співатимуть тіні
ти це я
я це ти
двоє ми

* * *

Де ж той світ, за якими зворами?
На квиток не складуть ціни.
За відмовками та відмовами,
За озимими снами весни.

Ціни вирости, очі вистигли,
Досвід згірк і не допоміг.
Тим усім хоч пустелю вистели,
Або кинь сам собі до ніг.

Краще б з ЦИМ замиритися, зрештою,
Що ловив тебе, та не зловив.
Чаша миру та буде не першою.
Але ж ВІН тебе благословив...

* * *

Ось вона – та галявина снів,
Та долина між небом і раєм,
Днів тремких, великодніх вогнів,
Що сплелися навспак і навзаєм.

Тут ходив в золоті ліси
По суніці, гриби та чуда.
І земля шепотіла – проси,
Понеси собі щось у грудях.

Я поніс і воно прижилось,
Приросло так, що не відірвати.
Тут ще ходить під соснами хтось,
Тут ще ластівка лине до хати...

До Львова

Коли остиглий Львів огорне снами
Його знебутих мешканців, коли
Між тінями, вогнями й голосами
Проступлять янголи з небесної імли,

Коли полине дощ у вікна вільно
Змиваючи і кáрби і скарбї,
Хтось підійде, нечутно та повільно,
І поведе з собою, назавжди.

Туди, де світло зоряне стікає
На вишиття будинків і садів...
Те місто нас додому ще чекає.
Тим містом Бог давно заволодів.

* * *

Так, ніби димом вересневим потягнуло.
Горить бадилля, мов порожні роки,
Мов кроки із майбутнього в минуле.
Так солодко і гірко. Так високо.

Далеко так – за сімома життями.
За сімома печатями печалей.
За усіма смертями й каяттями,
Що ми і намолили й накричали.

Далеко. Так. В минулому столітті.
У верховітті днів тих перетлілих.
Живи ще трохи. При воді і літі.
Хіба ж це все – не те, що ми хотіли?

* * *

дні клоновані дні-близнята
амнезія ковтає час
ми чекали від світу свята
але світ не чекав на нас
світу байдуже сонцю страшно
над бетонними струпами міст
просто вибухнути – невчасно
та і згаснути – то не зміст
дні крадуть в нас дари для смерті
наш єгипетський марний труд
час недобрий але упертий
невмолимий верховний суд

Бабине літо

бабине літо коротке
як ніч для студента
ранки похмільно-тривожні
лункі вечори
кров ще гаряча
та серце тверде і студене
хтось іще дивиться зверху
те все до пори
мало багато а треба
вставати і жити
чути як сіль проростає
з сухої землі
добре було припасовано
зміряно вшито
добре було б залишити
ці пізні жалі
сенса загубити напиться
густого повітря
хліб як життя покришити
і вниз по воді
в бабине літо коротке
ніхто не повірить
як і у те що були ми
колись
молоді

Сім печатей

в цім притулку вже зовсім незатишно
чути близько вже стукіт копит
обрій вужчає небо важчає
звідки четверо коней летить

тут у кожного свій апокаліпсис
кожний камінь тут страшно кричить
долі в заростях душі в наростах
на безумства розколота мить

вороний принесе ніч увічнену
а гнідий – всеочисний вогонь
а блідий кінь зі смертю повінчаний
білий Богом торкнеться до скронь

УКРАЇНА, 2014

* * *

Читати ці дні – некрологи сумні
втопитися наче у власній юдолі
так ніби прокинутись на чужині
де гаубиць жерла червоні від крові
де цілять у серце влучають у ціль
де люблять бездарно вбивають безкарно
де люди немовби дурні горобці
що скльовують крихти
і долі
і карми

* * *

Буйно мов злива
Тихо мов ртуть
Не з доброго дива
Так ночі течуть
Легко аж зимно
Місячна твердь
Ранок нестримно
Роздмухує смерть
ВСЕ іще БУДЕ
Хитається путь
Куля на груди
Хлюпне мов ртуть

* * *

Десь там, на вигонах, десь далі, на Синичій,
Там, де дуби туманами димлять,
В посадках сірих, у вогнях сунічних,
Збирається поліська горда рать.

На схід, на степ, на царські обгородки,
Через віки, та крізь всесвітній грім.
Злетіли в небо душі-незабудки.
Сповивсь жалем мій бідний сивий дім...

* * *

Останнє літо зважив на руках,
Востаннє обійняв дружину й маму...
Й пішов у соняхи в задимлених степах,
Так легко, як в неділю йдуть до храму.

Бо добрий був, нікого не судив,
А захлинувся болем за державу.
Карпатський вітер очі пристудив
І душечку повіяв на Боржаву...

* * *

покотиться серце як сонце
в нічну аритмію
засне під Говерлою
встане в багряних лісах
полине над Львовом над Юром
впаде під Софію
як птах що відбився від зграї
мов зраний птах...

Двадцять перше. Листопад. Рік...

не замолити не змовити
сильно так час не болить
рік наче вік без знеболення
смерті й народження мить

небом і водами синіми
мрії у вирій летять
Боже мій ангеле сину мій
біла на лобі печать

гронами гніву налитими
каїн насититься вщертъ
й долями кров'ю омитими –
стане народженням смерть

Осінь пізня – рання зима

Просто чути, як дощ тарабанить по даху,
І в ріку Геракліта сплива по вікні.
Чути голос і логос, лишатися страху.
Розмовляти з світлинами лиць на стіні...

Просто дихати рівно, у такт із водою,
Відчувати, як легко знайтись у вогні.
Позбуватися страху в звиканні до болю.
І знаходити мудрість
В чеканні на сніг...

У БІЛИХ ПОКОЯХ

* * *

...Нечутно дихай, подихом не зруш
ясного тріпотіння, легкість літню.
Коротке свято наших бідних душ
вже полишає цю стару робітню,
де все таке, немов ще до Христа –
несвітле, нетривке, немилосердне,
де все ще нерозімкнуто вуста,
де тінь важка, і де нема осердя,
і де тебе нема, і де мене
шукає сум, зневіра і тривога.
Коли це свято випадку мине,
чи буде день для тебе і для Бога?
Нечутно дихай, дотиком одним
знайди мене, впізнай, не зруш легкого,
ясного сну. Ми не минемо з ним.
Робітню нашу лишимо на кого?..

* * *

У розкраяний навпіл,
невагомий, невидимий січень
я прийшов із далеких,
вже ледь не забутих часів.
Я торкаюся днів і сніжинок,
помножених і пересічних.
Я торкаюся чисел,
з яких найтривожніше – «сім».
Сім проціджених літ,
сім важких, неподатливих злитків...
Я для чогось беріг їх,
мов хотів похвалитися всім.
Тільки січень вже знову
непрозоре мереживо виткав,
і колядки затихли,
і сніг потемнів та осів.
Заніміла пора...
Мов розсічена лезом безжальним
на повторений вже,
і новий напливаючий круг.
Січень тихо ламає
сніжинок відгранені жала,
і пресує відлуння,
і ховає рокований пруг...

* * *

Які часи тримають нас і досі?
Які сліди?
Які могили снів?
Знайди нас, Боже,
в нашім безголоссі,
минаючих в німім громадді слів.
В безлюдді днів,
дарованих тобою,
яким судом судитимем себе,
злютованих єдиною судьбою,
освячених свічадами небес?

* * *

...і прийдуть і повторять
доки звір ще не вмер
І велику покору
І великий Четвер
І прийдуть і відійдуть
доки звір ще не вмер,
помолись не в неділю –
т е п е р.

* * *

В білих-білих покоях,
яких не залишимо ми,
у які не повернемось
краплями вільного світла,
проростає каміння
з густої, солоної тьми,
зачиняються вікна...
В білих-білих покоях
коротшають відстані між
протилежними стінами
і золотими словами.
Хтось же вигострив думку,
мов добре гартований ніж,
і тримає над нами...
Але зрідка ще зблисне
сумна обп'юча грань,
і розсунуться стіни,
і вікна задихають легко.
...Білі-білі покої
злетять до золочених бань,
мов останні лелеки.

* * *

...І біль застигає в солоній воді
І довшають дні, і коротшають ночі
І знову приходять завзяті й охочі
І знову їм душі бентежно лоскоче
краплиночка щастя у долі на дні

краплиночка щастя у долі на дні
що знову шукають завзяті й охочі
що знову їм душі бентежно лоскоче
сповзає по днях і подовжує ночі
і біль застигає в солоній воді...

Проба ходи

*Гноме божий, дурнику похмурий,
встань і йди.*

Іван Малкович

Як нам тяжко вставати.
Братове, чому нам так тяжко?
З цих наскрізних проваль,
з теплих лігвищ, з нав'язаних доль.
Нам до ніг налипає Хрещатик.
А хлопчики-цвяшки
перепсованим світом вертають,
впадаючи в роль.
Встань і йди.
Відштовнися від слів, як від ліжка,
наркомане забутий,
коханцю згвалтованих муз.
Тут усякому спиритному
ще знайдеться порожня підніжка,
тільки потяг давно вже
в сугестії глупства загруз.
Вже не прагнуть в пророки
у вагонах народжені діти,
незалежно від кого – у тамбурі,
а чи в купе,
аполлони дебільні,
невмиті твої афродіти,
о безмежжя порожнє,
жорстоке, сліпе, і скупе...

Львів.
Пам'ятник Т. Шевченку

Мозок болісно всмоктує віщі реалії дня.
На обернених стінах танцюють спотворені тіні.
Чуєш тепле каміння, шукаєш застигле ім'я,
Від якого – лиш літера «О» та сліди незотлілі
На розтулених світлом повіках залюднених площ...

А на ярмарку світу торгують новими горшками...

Час не змиє імен, як не змиє гріхів наших дощ.
І немає добра, що творилось чужими руками.
І немає імен поза словом цим, круглим, як світ.
Але є ще сліди поза ярмарком віри та зради.
Час Тебе оберіг,
Мов болючий, важкий Заповіт.
Словом «тихим, незлим»,
Чистим променем пам'яті й правди.

* * *

Стомлено ступає сум столітній
і скорбота стихає сновидь
в цьому серці в цьому січні в цьому світі
ще дитятко найдорожче спить.
Спить собі незаймано дитятко
в цьому січні я ще не помру
Боже мій всеправедний
мій Батьку
чи ж бо я таку сумну придумав гру.

* * *

Голосом рік
повертаємось в отвори глини.
Маревом відстаней
входимо в простір дверей.
Що ми могли?
Що зробити були ми повинні?
Хто нас на клаптику часу
докупи збере?

Київ. 1986

...і коли ти ітимеш, вслухаючись в кроки фатальні,
і нічого не станеться, тільки напружитьесь слух,
ти побачиш тоді у гулкому, ламкому регтаймі
символічність свою, силогічність опущених рук,
те, що ще не занесено в жодні новітні реєстри,
ледь торкнеться тебе незбагненими гранями слів.
І опущені руки відчують потребу фієсти,
чародійства, відродження, мудрого погляду Клію.
Те, що нам залишилось – кенотафи долоням і тайнам.
Те, що лишимо ми – ще не зібране золото зір?
Але кроки твої фантастичні скоріш, ніж фатальні.
І твоє розуміння – це ще тільки сповільнений зір.
Тож коли ти ітимеш, згубивши безмежжя і владу
над руками, над генами, над корпускулами хвилин,
в згустку плазми проступить твій рід, його кривда і
правда,
Русь, Дніпро, білий КИЇВ,
і зірка на ймення ПОЛИН.

* * *

Ще сім разів піде і згине сніг,
рівняючи землі розмиті риси.
І ще не раз ми поламаєм списи,
бо все це – лиш обставин дивний збіг.
Архітектура кволої зими,
акупунктура скам'янілих іскор...
Лічба не далі, аніж до семи...
І крижане, застигле, сонне місто.
Прийми діти –
наші відбиття
в кривих свічадах часу і натхнення.
...Не розумій, не підбирай
наймення.
Ще сім разів –
До самозабуття...

* * *

Розпочни себе легко
літами, вустами, ходюю
крізь розчахнуті двері –
натхненно, рішуче, тоді
хай ламається все,
хай спливає усе за водою,
бо (яка тривіальність!)
не ми вже тепер молоді
до шаленого блиску в щілинах,
розколинах зору.
Відведи мою руку.
Туди не повернемось ми.
Розпочни себе (важко?!)
в цю прозору, сподівану пору,
не почавшись у тій,
за важкими старими дверми.
Хай ламається все –
підніми дві зорі із криниці.
Я тебе розумію: ти бачиш закінчення вже.
Але доки горять ще
наші долями запнуті лица –
відведи мою руку
з буденним кухонним ножем.

Входження в ніч

Зграя птахів чорнокрилих нечутно огорне
груди самотнього сонця, і барви офортів
стануть буденними, темними.
В тепле ще горно
ми увійдем поодиночі, печально і гордо.
І ритуальні мелодії, ритми органу
владно піднімуть нас вище, над стогін коріння.
Спраглого листа рознесений вітром пергамент
буде тулитись до лиць нам, остуджених тінню.
Темно і тихо.
Шукатимуть очі тривожно
матеріальності в сплетених знаках і звуках.
В ночі офорті глибокому лінії кожну
тайна підсвітить.
Нас ніч об'єднає у рухах.

* * *

...Невже і ми, ці дві маленькі долі
на перехресті кам'яних доріг,
невже і ми всього лиш мимоволі
пригублюємо спів небесних рік?
Невже і нам судилося не знати,
про те, що з нами вже давно було?
І вірити в напівзабуті знаки,
які зустрічним часом замело?
Невже це все – лише одне чекання
тих, з білого вогню, високих рік,
в які і наше тихе світло кане,
і кане час, щоб відновити лік?

* * *

...летаргія ночей і невічного хворого неба
напрасовані рухи і запахи мертвої хвої
нетренована пам'ять і руки чийсь мов стебла
дістають до грудей до обличчя не гріють уже не гоять

замість сонця цитрини і хвилини повзуть спроквола
середина початок кінець замкнутість кола

літургія плечей і яскрава хистка омана
кров невпинна і музика тіла і вії мов віти
і душа як невміло перебинтована рана
і невтерте слово і вигук як вибух СЛАВІТЕ

замість сонця лиш слово символ і плоть і віра
і початок початок початок
час як офіра

* * *

...тільки слів твоїх барва
все та ж –
ненадійна й тривожна,
мов не дихав ти киснем
поодаль від атомних шахт.
Скільки ж треба ще болю?
Чого ще не треба й не можна?
Скільки в це бездоріжжя
ще втопиться доль,
наче плахт?

* * *

Надіє, де ви? Може, вас нема?
Для чого ви мені, бездумна пані?
Я знаю й так, що скоро вже зима,
що люди часто темні та захланні,
що все моє – це все моє і все,
що все від Бога буде Богом взяте,
що доля мені впевнено несе
мою пропащість і моє завзяття,
і що у всьому злому є добро,
що у добрі є завжди крапля злого,
що всі ми смерті носимо тавро,
що в кожного лише своя дорога.
Надіє, де ви? Заходіть коли.
Хоч я так часто не буваю вдома.
Але, дасть Бог, застелимо столи,
бо не для нас ці сумніви і втома.

Вулиця Підвальна. Вечір

Так непомітно – ще одна весна,
близька, далека, так собі, між іншим.
Без пахощів, без радощів, без нас...
Іще одна – не ліпша і не гірша.

Ідеш. Каміння. Торохтить трамвай.
Ідеш. Каміння. Дивишся під ноги.
«Росте Антонич і росте трава».
Росте крізь небо догори дорога.

Шукають погляди пробуджені тепла.
Весна! Парфуми. Вітер пестить лиця.
В літописі якого самовидця
залишить слід ця надвечірня мла?..

Диптих з відлунням

1

В такому травні це – не випадковість.
Бо що – роки? Все ті ж круті слова.
Чекалось, може, більшого. Натомість –
на дні очей нескошена трава
поглине тихо, владно, ненаситно,
і не на вечір цей один (з яких легенд?!),
що нас з'єднав, побавився й розсипав...
Хоч все чудово –
звичний «хеппі – енд».

Бо у такому травні неминучість –
закінчення щасливе. Тож тепер
благословімо нашу неминущість
на дні очей, де й вищий лік завмер,
де ми такі всесильні й безголові,
де до вогню прикладено вуста...
Не залишайтесь у невимовленім слові,
бо ця печаль
далеко не проста...

2

О, так , той вечір – не дарунок долі,
лункий, мов дзвін, прозорий, мов печаль...
Зітри з очей самотності печать –
ми все ж таки достойні крихти волі.
Сумнівної, щоправда...
Чим же нам
розвести трунок цей, пекельний і жаданий?
Від нас, миттєвих, захиститись чим?
Бо навіть травень нам не Богом даний,
Бо пам'ять не розвіється, як дим.
О так, безмежна. Пізніми очима
втопи мене у величі своїй.
О так, моя свята, моя причинна, –
самі розгорнем злежаний сувій...

Елегія серпневої ночі

...Все буде так.
Інакше не буває.
Сповзе з плечей цей місячний кунтуш.
Бо все ж пливе над нами і минає.
Ми – лиш сторожа у притулках душ.
Ми просто люди
серед цього світу,
де тільки світло осінь омина.
Омий у нім красу свою тендітну.
Такі ми є.
Не наша в тім вина.
Ми є і будем.
Будуть наші рани
боліти дітям нашим, як свої.
Хай буде так.
Не пізно і не рано.
Не сови, не орли, не солов'ї –
звичайні люди,
ніжні і вразливі,
із гіркотою на ясних устах.
У місячній крутій серпневій зливі
омий мене.
Все буде саме так.

Ліс. Берег озера

Вже догоряють дрова. Не вином –
осіннім лісом стихимо циклічність
хоч на півдня. Старенький метроном
не нам сьогодні відміряє вічність.
Як ми далеко від таких понять.
Давайте просто: ліс, вогонь і м'ясо.
Гілки соснові, як свічки горять.
А ми на шашлики косуєм ласо.
А потім, зголоднілі, молоді,
зубами будем клацати, як леви.
При вірі, при вогні і при воді.
Не менше – королі і королеви.
При світлі, при любові і землі,
при поглядах палких, струнких, мов сосни,
не будем говорити взагалі
про час, про світ – цього і так вже вдосталь.
Хай дотліває день. Глибокий блиск
очей очищених ще довго не погасне.
Осінній ліс...
Осілий в пам'ять лист –
як це життя,
так недоречно власне.

Елегія зі свічею

Нам так мало лишилось від себе,
розсмоктаних часом.
Запалімо свічу.
Доки віск не стече на рушник,
доторкнімося трепетом
і, нарешті, побудьмо разом
у свічковому колі,
в котрому не вміститься крик,
що записаний в мозку,
немов оголошення станцій
в спорожнілому поїзді київського метро.
Доторкнімось... Про все
договоримо завтра вранці,
коли вичахне міста
розпашіле нічне нутро.
Але зараз, коли
той задавнений крик не вміщається в колі
наших зближених лиць,
наших сплєтених тремтом імен,
коли віск ще стікає, обпікаючи душі голі,
доторкнімось до світу
синхронними сплесками вен.

Київ. 1989

Цих штучних скель вечірня глибина –
то бутафорія до нашої вистави.
П'яніють підлітки від сексу та вина,
а хтось дурний п'яніє ще від слави.
У кожного – своя маленька роль.
У кожного – своя велика хиба.
На сцену! Всі!
Чарівний принц і троль.
На сміх чи гріх, а може на погибель?
Бо ж тут нема антрактів і завіс.
І кожен другий спігне від втоми.
Цей вавилон у нашу юність вріс
до відчаю, до трансу, до судоми...

* * *

Намисто вікон на чорному тілі
ночі, яка ще танцює джаз,
пересипає віддаленілі
обличчя. Вони зупиняють нас.
І саксофона місячний танок
тане у темних лініях рук.
О нетутешня, як швидко ранок!
Сиплються ноти на мокрий брук.
Повільно гасне тотемне намисто,
і лиця зникають, і ти ідеш
в тотальність дощу, у тишу, у місто,
за світанкову рожеву креш...

* * *

Я сам і сам
Я сам і сам і сам
Я роздаю вас люди – сподівання
Шукайте щастя в світлих небесах
Мене ж знайшла моя тривога рання.
І ці останні пахощі земні
вже не мені
бо ви за мене кращі.
Не зазирайте в душу навесні
Не заходіть в мої осінні хащі.
Не заходіть, не застуйте, не за...
незамолимі наші вознесіння.
Я сам і сам
Я сам і сам і сам
Я сам собі
надія і спасіння.

* * *

Княжно тривожна, феє відлітань,
мене нема, і більше вже не буде.
Візьміть собі ці золоті літа
для ланцюжка на ваші білі груди.
Мене нема, княжно, така печаль.
Така мала собі невідповідність.
Я стільки літ любив вас і мовчав,
і проклинав свою страшну невірність.
Та відтепер належу тільки вам.
Та відтепер нікому не належу.
Я неохоче довіряв словам.
Я вас кохав злочинно обережно.
Княжно моя, Париж вклонився б нам.
Княжно, і Київ впав би нам під ноги,
якби я знав, якби я вірив снам,
якби я вас не прирівняв до Бога.
Княжно тривожна, феє відлітань,
мене нема, і більше вже не буде.
Візьміть собі ці золоті літа
для ланцюжка на ваші білі груди.

І НІЩО НЕ ЗУПИНИТЬСЯ. ЗАХІД

Акварель з червоними човнами

Відпливають червоні човни, залишаючи пустки.
Відпливають червоні човни, і спадає вода.
І червоного світла затвердлі й холоначі згустки
облітають з дерев і дірявлять розгойданий дах.

В домі хтось ще живе, але не пригадається – хто це.
В домі хтось ще живе – непомітний, і тихий, і теплий.
Відпливають червоні човни, навантажені сонцем.
...Відчинити б лиш двері, та пальці чутливі затерпи...

На безбарвному вітрі німіють покинуті гнізда.
На залізному вітрі тріпочуть дощі запізнілі.
Відпливають червоні човни до безбожного міста.
У зневірену землю лягають плоди перезрілі.

В домі хтось ще живе. Але звідти він вийти не може.
Ти обламуєш нігті, нездатний звільнити засув.
Уявляєш, як дощ потече на його безборонне ложе.
Не навіки, не вірю!.. Він просто втомився й заснув.

...Відпливають червоні човни, залишаючи пустку.

* * *

Косу землі розчісують –
скиба до скиби...
Пахне віками, грудьми й молоком.
Коні парують.
В копанках їхніх очей
відбилися сонця кульбаб
і стан твій вібруючий на тлі
первозданного неба.
І навіть слід літака,
білий шрам на рівні плечей твоїх,
схожий в цю мить
на білого коня Світовидового.

З висоти пташиного польоту

Ти розчинишся в саяві осінніх беріз і кленів.
Із Високого Замку побачиш подільський дим...
Опустившись на вулиці храмів, пивниць, манекенів,
зрозумієш, як мало – бути вільним і молодим.

Мало бути вогнем фантастичного тихого листа.
Мало бути замрією натривожених Ринкових стін.
Подивися убік – це не ти у вітринному склі відбився.
Подивися назад – не твоя до бруківки
прилипла тінь...

Елегія долі

Царство наше навіки – ці світлі сумні галереї,
ці грудневі палаци, і ці кришталеві сади.
Між колонами часу – корони, перуки, лівреї,
жебраки – поодинці, прикупі – шляхетські роди.
Акварелі на стінах лишають невицвілі плями.
Наші житла стікають в крихкі безконечні сліди.
І ще буде можливість нам всім помінятись ролями.
І ще буде можливість не вертатися більше сюди.
Помолімося ж Богу, допоки ще множиться світло,
доки дзвін ще гуде і відлунює туту віків,
доки ще долинають голоси невідгадані звідти
в ці акрополі слів, блискітливих повік і підків.
Царство наше навіки залишиться разом із нами.
Всеосяжні володарі і віковічні раби,
ми торгуємо плямами від акварелей і снами,
і коханням наложниць з одного гарему судьби.
Тож молімося душам, невмерлим в єдиному часі,
кришталевим садам і струнким галереям снігів.
Царство наше навіки – ці свічечки три непогаслі
між кордонами долі і шнурочками білих слідів...

Вересень. Україна

Колиско моя і трумно,
любове бездарна моя,
пам'яте, вічносте, думо,
скільки ж іти навмання?
Скільки ж тебе шукати?
Скільки ж себе пекти,
доле моя щербата,
чорні мої світи?
Земле моя осіння,
що бур'яном поросла,
скільки добра посіяно,
скільки накошено зла!
Колиско моя і трумно,
ще один вік догоря.
Тяжко, повільно, сумно
падає в темні моря.
Вірю в твоє знамено,
в силу твою молоду,
в горде твоє імено,
в зірку твою бліду.

Воля

Пам'яті Василя Стуса

Чи день, чи ніч – а темінь надворі.
Вже навіть псам не виється на місяць.
Мовчи, поете. О такій порі
тобі нема в своїй Вітчизні місця.

Бо що – любов і що – молитва ця
(блажен єси в очах рабів і знаті)
Во ім'я Вседержителя-Отця,
во славу роду з грішного зачаття?

Не підведеш недужого з колін,
не виспіваєш болю, ані туги.
Але ж не все – прокляття, зло і тлін.
Але ж не гине СЛОВО від наруги.

...Не згасла непохилена свіча.
Звізда скотилась у Дніпрову воду,
в холодні очі «голих онучат».
І знову смерть засвідчила свободу...

Нічна мандрівка

Як повільно ми сходимо берегом древнього русла...
Навіть тиха вода сміливіше несе голоси.
Кроки губляться в травах, і крові краплини загуслі
не стікають із чол на холодні тарелі роси.
Так, ми віримо в далеч.
У люту красу океану.
Так, ми віримо в себе,
в минущість тернових гілок.
Тільки зорі нам світять.
Тільки очі мовчать покаянно.
Тільки місячне світло цілує вологий пісок.
Тільки ніч береже нас, даруючи істинність муки.
І нема виправдань. І немає дороги назад.
Тут вже виміри інші. Тут інші вже барви і звуки.
І краплини на скронях нагадують чорний базальт.
Як повільно ми сходимо понад водою та ніччю...
Та ніщо вже не владне над нашим бажанням іти
в океанний світанок,
у вітер солоний зустрічний
крізь поплутані трави
і темні тернові світи.

31 грудня. 00:00

І, ніби в зупиненім світлі, повернеться час.
В зупиненім часі почнеться зворотне кружляння.
Над диханням трас, над вогнем новорічних прикрас
зупинених коней глухе, надтривожне іржання
проріже цупке напинало знебарвлених днів.
І, ніби в останньому порусі, спиняться очі.
Не зникло нічого. Десь там, на завмерлому дні
слова вибухають і сніг оживають пророчі.
Від мітки до мітки... Летить фіолетовий сніг.
І, ніби в шаленому танці, кружляють обличчя.
Яка нагорода – спинити цей стайєрський біг!
І знати, що все тільки блеф – насолода найвища.
І далі, без музики, в тиші заснулих небес,
і далі, без руху, в сум'ятті, в новому вже році –
чекати натхнення, без руху, без музики, без
вогнів новорічних, при вічнім незміннім оброці...

* * *

...А вже недалеко, повір мені,
вже недалеко.
І того не мало,
що маємо ми на шляху.
Це правда – невільно.
Це правда – нелегко.
Не обійти нам долю лиху.

Потратимо силу, загубимо молодість, певно.
Зітремо дощенту
підшви, слова і мости.
Але ж даремно, повір мені,
що даремно.
І зрозумій –
я тобі не скажу «прости».

Не просто живемо.
Питаєм себе про доцільність.
І ранимо лиця
об каміння марнот і втрат.
А нас не питають,
наскільки збережено цілість.
І нам не згадають,
що, може, ступали не влад.

Ще одні відвідини

Знаю, що все починається там,
у криничному оці...
Знаю, що все залишається там,
на долонях подвір'я...
Зграю розгублених див позбираю на голці
днів проминулих і слів,
наче пізнє осіннє проміння.
Голкою днів тих осумлених пам'ять собі вишиваю.
Мокрою сутінню, глиною очі лікую тремтячі.
Знаю, що є неминучість.
Не хочу, а знаю.
Як ми буваємо часто не видючі, а тільки зрячі.
Темні пороги,
високі пороги натхнення –
хто нас підносить до них,
проломивши стражданням груди?
Хто в мегаполісі зла
відгукнеться ще на одкровення?
Хто розіб'є квітники
на бескиддях людського бруду?

* * *

Життя розставить наголося.
Може,
і в такт із нашим диханням.
А нам
легка печаль знайти не допоможе
полотна зниклі з почорнілих рам.
Відомі істини, не істини вже навіть,
а русла пересохлі нас візьмуть
під владу певності.
А те, що нас прославить,
ще пробиватиме собі нелегку путь...
бо ж покидати легше, ніж вертатись,
згубивши шлях і замовчавши суть,
коли живе зловтішна, темна радість,
коли і пам'ять вже на звалище несуть...

* * *

Не зупиниться день.
І ніщо не зупиниться...
Нишком
Підійде, одцілує, одсниться –
і сіль на вустах...
Протечуть крізь долоні прозорі
прозорені лишки –
скалки дотиків, крапини сяєв, струхлявілий страх.
Стрепенеться і стихне, незнана, і видасться дивом...
Перетворить смеркання кришталю у загуслу смолу.
Та єдина і вічна – це та, що тебе народила
і лягла у багаття...
Вже протяг розносить золу.
Та єдина і вічна...
Бо, що одлюбилося, не мерхне.
Знов світання і спалахи – по кришталевих мостах.
Не зупиниться день.
І ніщо не зупиниться –
легко
підійде, одцілує –
і зорі
на вічних вустах...

* * *

Ви не спите, дерева?
Вітер байдужий
не розімкне холодних обіймів.
Які ви самотні, горді і дужі,
нестаріючі і надійні.
Ви мовчите, дерева. Місяця маятник
обірвався з осі, розчинився у сірому місиві.
Як ви це небо розбухле тримаєте,
віти намоклі звисивши?
Ви мене бачите?
Ви мене знаєте?
Ви мені вірите?
Я не зумію, напевно,
вам душу до дрібки викласти.
Але я знаю, дерева,
що ви – безпросвітні мрійники.
Я тільки побуду з вами.
Я не прошу у вас прихистку.

* * *

Травневий дощ, округлий запах жител,
окрушини колисаних цвітінь...
Ви бачите – як можна чисто жити,
як можна висвітлити найвигадливішу тінь.
Хай простота світлопечальна ця
хвилинна,
хай знову зболене оте –
для чого все?
Але ви є,
ласкавий дощ прилине
і вас у безбережжя понесе.
І в бганнях простору, на хвилях омовіння
ви зрозумієте, про що я говорив.
Є тайна травня – прямота проміння,
що так довільно падає згори...

На схилі дня. Настрій

...він за леготом пізньо-вечірнім,
за запахом сіна,
теплим духом багна, череди,
матіолових мріянь,
прибивається нам до подвір'я
і лащиться біля дверей,
заповзає безшерхітно в кут
молодої світлиці
й до світання нашіптує пісню свою
непозбутню
про тугі, соковиті тіла
спілих трав,
які справили вчора
хмільне,
безрозсудне
весілля...

Липень. Передвечірня соната

Сплетіння світлих ліній і луна
розлитих лип в легкій жовтавій піні,
степління лиць і стаєна струна
тремких легенд, легких купальських співів,
і пеленання піль, і палахтінь
розплетеної літньої палітри,
і полохлива перехлюпувана тінь,
і лоскіт листя в теплих лапах вітру –

мов схлипи липня, мов схлинання нот
у невагомій танучій сонаті.

...Бурштин солодкий з тих прозорих сот
застигне спомином в захмареній кімнаті.

Вірш з традиційним початком

Минає літо.
Так, немов моя минає молодість.
Коли, і сам не знаю...
Все ті ж слова, і кроки навмання,
і погляди збентежені навзаєм.

І у пісок, остуджений дощем,
вгрузає листя, відгоріле першим.

Прийишкле небо краючи плащем,
за краєм зору скаче жовтий вершник.

...Це пізнє літо, цей холодний дощ
і ми з тобою, стоячи над нами...

Незібрані суниці нехвороц
цілує гострими, байдужими губами.

Чому так боляче,
коли була, і є,
і буде вічно ця мінлива сталість?
Всього лиш осінь сум легкий снує.
Всього лиш ми незмінними zostались.

* * *

Я залякну
деревцем ялівцю перед ганком.
І вітри мене колихатимуть,
здуваючи порох з плечей.
Свіжі вітри з далекого моря,
адже є десь море,
подібне до неба –
безмежне і синє.
І стрункі кипариси,
евкаліпти величні та горді
свої тіні купають у ньому.
Добре, що десь є море
й досконалі дерева,
що ростуть біля нього, –
дерева небесного зросту.
Я ж залякну
деревцем ялівцю перед ганком,
розхристаним деревцем –
не миршавим, а просто
скромним,
необхідним...
І питиму соки землі...

* * *

...І тільки тиша розплітає пасма слів,
і тільки вітер знає, що – над нами,
і що під нами – знає тільки сум,
і тільки тиша знає,
тільки вітер
знає, тільки сум,
і тільки вітер,
тільки сум і тиша...

Вересень. Вірш на звичайні теми

Ще вересень не знає, що він – осінь.
Він, може, й не дізнається про це.
Як незбагненно все переплелось –
немов дитя водило олівцем
по аркуші. Невимушено й легко.
І кинуло, забувши, на столі.
Вчорашнє літо, як ти вже далеко!
Невже ти все належало мені?
Вчорашня осінь, ти прийдеш завтра,
я не прийду до тебе на вокзал.
На вулицях – брудні, помоклі авта,
і витихає Галицький базар.
А ти говориш: час іде неквапом.
Не знаю я. Бо в нас його нема.
Я пляшку пива випиваю залпом,
а ти в цей час вже вік живеш сама.
Я знаю лиш одне – чим далі в долю,
тим дужче крутиться від тайни голова.
Своїї спраги я повік не втолю,
хоч з кожним днем все важчають слова.
Ще вересень не знає, що він – осінь.
Йому і не потрібно знати це.
Бо я в твоєму стиглому волоссі
щоранку омолоджую лице.

Жовтень. Соната листя

В сон осіннього суму осипалось листя небес,
розпрощавшись із сонцем, із синьою, спілою даллю.
В жовтих спалахах свіч,
в зимних зблисках посріблених лез
ледь хитається тиша, покрита ламкою вуаллю.
Серед гаснучих кленів самотність приємна на смак.
Для посіяних слів починається час дозрівання.
Все іде як належить. Ніщо не вертає навспак.
...Жовтень. Тиша. І тайна.
І спрага нагострена рання.
...І відбудеться осінь.
Відсвітить прощальним вогнем.
Відшепоче глибоко. Відісниться тривожними снами.
Тісно сплетені світлом, у долі свої ми ввійдем.
І летітиме листя жовтнєве над світлими нами.

* * *

Скільки того часу промине –
років три, а може, трохи більше.
Ви тоді зустрінете мене.
Але я вже буду зовсім інший.
В цих тремтячих віршах тільки звук,
тільки звук залишиться крилатий,
цигарковий дим, нервовість рук
і душа, затиснута у лати.
Скільки того часу промине –
років три, чотири, може, більше.
Та давно б не стало вже мене
без оцих напівбанальних віршів.

Автобус

Дорога у нині – зустрічне падіння дерев
І їх відлітання за обрій, у стиснений простір.
Автобус на «Краківський»...
Він нас усіх підбере.
Ми їдемо мовчки. Усе до банальності просто:
бляшанка автобуса, протяги, шурхіт коліс,
уривки думок. Дивовижна ілюзія руху!
Над світом маленьким, який до асфальту приріс,
епохи летять з недосяжною легкістю пуху.
Летять наші мрії, і так відлітають літа...
Усе це вже казано тисячократно і чуто.
Тож, доки автобус на «Краківський» нас доведе,
не питай,
куди ця дорога, яку нам вже не перебути,
і що нас об'єднує, різних, самотніх, таких
нестримних, гарячих під неба гіркою печаттю,
і змушує що нас гойдати на віях тремких
зникаючий світ, і ще вірити в нас, і мовчати...
І, стоячи поруч, сплітаючи дихання й зір,
хотіти незбувного, думати так і дивитись
на все наростаючий міста безмежний узір,
в якому так легко, так добре нам всім
загубитись...

Тапер. Минуле століття

Все відбувається тепер.
Хоча тепер – це щось невловне.
Тобі заплачено, тапер!
Ти відіграти мусиш сповна.
Тобі заплачено, тапер.
І твої пальці не для втоми.
Все відбувається тепер.
І більш ніколи, більш – нікому...
І більш ніхто не буде тут,
у цім столітті, в цьому травні.
О, ми свідомі наших пут.
Гори, тапер! Ти маєш право.
Як сяде курява з-під ніг
і ми розтанемо в світанку,
тоді ти скажеш – переміг!
Тож грай, тапер!
Безперестанку...

Елегія з тюльпанами

Тюльпани, панно, падають у попіл,
у небуття, в озера чорних свіч.
Тюльпани, панно, горнуться до пліч
і падають в озера свіч, у попіл...
Чи буде Потім? З попелу ростуть
нові, інакші, вже не наші лица.
Чи проясниться ще раз їхня суть?
О що там, в попелі, незаймано іскриться?
Тюльпани, панно. Як нам по путі!
Ці авгієві стайні повсякдення,
ці геральдичні знаки золоті,
ці настрої та зречення готельні –
тривожне тло для в'янучих свічад
і ліній, що сплітаються навіки.
Тюльпани, панно, гаснуть, бо мовчать.
Як звично це, як боляче. І тільки?
Який тягучий світ, який плаский.
Які мізерні сили світом правлять.
Ви – подув сну, змах пензля, два мазки.
Тюльпани, панно, падають у пам'ять.

* * *

...Почни мене зі спогаду. Бо далі,
за скутим поглядом, за сумішню речей –
все той же спогад, ті ж сніги підталі
і та ж тремтяча лінія плечей...
Стече реальність наша сьогоднішня.
Теж непомітно в спогад перейде –
із гіркуватим присмаком Шардена,
із різкуватим запахом Курбе.
...Бо там і я такий, як був насправді.
Бо там і ти – якою ти була.
На цій освітленій, вимогливій естраді
почни зі спогаду. З добра, а не зі зла.

Діалог з очима

Жінко, я не знаю, любов це чи іній миттєвий.
Та я впевнений в тому, що це – не зникає.
Все, що ми прийняли чи відкинули – все несуттєве,
коли погляд, єдиний лиш погляд нам душі розкрає.
Тайно, не розкривайся. Чи конче нам знати
все, що нами до нас мурувалося – камінь на камінь?
Товстостінні покої, високі та світлі палати –
все стоятиме міцно і буде служити роками.
Нам же тісно у цьому, власноручно збудованім світі.
Нам же хочеться вічного – сумніву, сонця і вітру.
Ми самі виплітаємо пружні, невидимі сіті.
І, вже знаючи ноти, стаємо чомусь до пюпітру.
Жінко, я тому не питатиму вашого імені нині,
і на завтра, й ніколи, бо знаю – ім'я те не ваше.
Вам достатньо лишитися жінкою. Ми не повинні
жалкувати за тим, що відходити мусить назавше.
Як же пізно у нашому домі! Та ближче до ранку.
Ми прийшли сюди вдосвіта, вдосвіта й рушимо далі.
Ти вже вільна, наділена іменем, бранко!
Безіменна віднині, мов пара над сумом проталин...

* * *

Притули мене до осені. Відтак
притулись до мене мокрими очима.
Як багато тиші в слові «так».
Як багато нас вона навчила.
Тихо-тихо... Крапельки на склі.
Ти мовчиш про нас, і я – про тебе.
Наш портрет на листя жовтім тлі
зацепився рамою за небо...

* * *

Підставляю лице під твої слова.
Нарешті вони – грозовий вітер.
Образ, мов крапля по шибці, сплива.
Гупає в серце каміння літер.
Наговори мені ще і ще.
Перетопчи мої очі гарячі.
Серце у серце перетече.
Знаю – не витримаєш, заплачеш.
Ковтатиму сльози твої тоді.
Солоні, як море вічного літа.
Нас хвиля накриє. В живій воді
затонуть ветхі кораблики літер...

* * *

І знову – ти. І пам'яті веслом
торкнуся тихо плеса мовчазного.
Там сніг і сніг... Там перший сніг, мов сон,
летить крізь нас. Ми летимо крізь нього.
Щаслива неминучість – перший сніг.
І знову ти. І знову все, як вперше.
І на долоні тане оберіг...
І ти зникаєш, звук останній стерши.
Бо все – тоді. Бо все в тобі, такий,
що з білих стін тих так і не воскресла.
Нас огортає вічний сніговій.
В гарячий лід вмерзають наші весла...

* * *

На гарячих щоках починається необхідність...
То не даль, то не обрій, не слід у вологім диму.
То стинання глибин.
Ви так вчасно мені народились.
Я вже думав – себе пересохлого не підніму.
Ви летіли й мовчали.
І тільки схвильовані губи
видавали загнуждану, стаєну вашу красу.
Я зарікся – то буря, то кара, то згуба!..
Не торкну, не відкрию, не втримаю, не донесу...
Та крізь зарослі вій,
голубих і ламких, наче стебла,
ми пробігли і впали на галявину злитих очей.
...І трава припадала –
квітуча, настояна, тепла –
до тремтячих, розвихрених, темних,
солоних плечей.

* * *

Може, це – магія випадку,
зустрічі першої грім.
Може, це тільки вигадка
в обрамленні гострих брів.
Все, що лишилося, – світиться.
Все, що було – не було.
В зустріч наступну не віриться.
Словом пелюстку змело...

* * *

Зів'яло в червні горе недозріле.
Пішло і грюкнуло вечірніми дверми.
І стало тихо, лагідно і зірно...
Мов не було його. Мов то були не ми.
Мов не над нами виросло склепіння
з великих планів і дрібних образ.
Перемогло твоє чекання і терпіння.
Ми стали іншими. Нема вчорашніх нас.
Є тільки літо з безконечним зором,
і ми, сьогоднішні, у літа на руках.
І видно нам крізь дні його прозорі
себе, залишених в засніжених роках.

Слід

Віднайдемо загублений слід
у пекучому поросі.
В обважнілому голосі
слова не віднайти.
Пам'ятаєш, коли це було?...
В невідступному мороці
ми квапливо ішли.
Неможливо було не йти.
Пам'ятаєш, коли це було?..
Знову осінь і яблука.
Знову рідшає барва
і сняться садам сади.
Це чия забаганка?
Це чия нерозумна забавка –
розкидатись словами
і губити гарячі сліди?..
Віднайдемо запилений жаль
на камінні нестертому.
Безсловесні, постоїмо
біля тирла присмирених літ.
Памя'таєш, коли це було?..
О, лишайся нестерпною!
У золі всіх доріг –
твій невидимий слід...

* * *

...А все ж літа рахуєш. Не тому,
що множитимеш їх, неначе статки.
Так, мимоволі... В спізненім диму
тасуєш дні, мов каталожні картки,
гортаєш лиць пригаслі сторінки,
перекидаєш слів сухе волоття.
Лиш для забави? Але все-таки
зелений мох на танучих воротях
ще нагадає про сліпий політ,
про гіркоту, розчинену в блакиті.
Рахуєш кроки від хистких воріт.
Літа рахуєш, миттю оповиті...

Двоє в трамваї. Малюнок з натури

Біснувався вагон,
хилиталась мовчанка напружена.
Миготіли безладно будинки, бажання і сумніви.
Та, що зліва, – в безсиллі сердитому очі мружила.
Той, що справа, – вдавав, що болюче роздумує.
Їх об'єднував тільки цей рух
по старій і розбитій колії.
Півжиття залишалося їм до кінцевої.
«В парк вагон!» –
прохрипів гучномовець в агонії.
Вони поспіхом вийшли.
Де вони?..

* * *

Ти все забрала із собою.
А що було?..
На цім піску,
пригладженім відпливною водою,
хоч тінь побачу,
вдивовиж різку.
Яких ми замків тут набудували!
Нагодували мріями вовків?!
Вода своє зробила –
в ці обвали
і сміх не забреде із тих років.
Стою, не знаю,
скільки ще прийдеться,
до чого йдеться...
Вже і тінь хистка.
Ще ж не фінал, це ж тільки інтермеццо,
а в партитурі – жодного листка.
Ну що ж, я знову перший. А позаду
вже підмурівки злизує вода.
І теплі очі не лишають залу.
І звук важкий.
І легшає хода...

СВІТЛІ ТІНІ НЕЗАБУТИХ

Синові. Назарові Остапчуку

* * *

Через суцвіття снігу, крізь віки
кого ти кличеш, вперто й безголосо,
мій хлопчику з м'яким, тонким волоссям?
Найдальший світ – на відстані руки.
Найдальший дім – оця чужа кімната.
Найглибша тінь – з небесної перги...
Це вже не ти – це син твій кличе: «Тату!»
Він ще не відає про ціни та борги.
Він ще малий, з пухким, густим волоссям...
А хвиля піднімає вас обох.
Кого ти кличеш,
вперто й безголосо?
Все поглинає хвиля, борг і Бог...

* * *

Зими твої безсніжні,
чорні твої сніги...
Далека моя і ніжна,
де твої береги?
Свято минає швидко.
Глиця суха і бруд.
Здалеку добре видко
цей неминучий кут.
Хлопчику, будь мені сином.
Тату, простіть мене.
Тихо відходимо клином
у небо, горде й сумне.

* * *

Чекати сну – як ти влетиш у дім,
Мов ранній грім,
Затупотиш по сходах...
А пелюстки у світлі золотім
Пливуть до неба по великих водах.

Чекання, сину, вже – як ремесло,
Як вміння жити.
Сіяти і ткати.
Тримати вперто пам'яті весло,
Наперекір і навздогін чекати.

Чи карта так лягла, чи Бог схотів,
Чи карма, чи молитва безголоса...
Із воєн всіх,
З безодні віщих снів
Чекання із життям переплелось.

Ядвоніне, тепер Новосілка — село в Україні, Ізяславському районі Хмельницької області. Населення становить 12 осіб.

До колективізації в Ядвоніно було розвинуте таке ремесло як ткацтво, де ткачі з ниток замовника ткали полотно, рушники, рядна для населення з навколишніх сіл.

Ще в 2004 р. в 7-ми хатах жили люди. Пройде ще рік — два, і село Новосілки стоятиме, як привид, дивлячись на світ порожніми вікнами хатів, побудованих роботящими руками чехів, німців, поляків та українців.

Уляна Остапчук, з дому Замашнюк, моя бабця по татові, народилася в селі Ядвоніне, що було чеською колонією. Відомо, що мешкали там, крім чехів, ще й німці, поляки та українці. Уляна вийшла заміж в сусіднє українське село Хотень за Степана Остапчука, і приданим їй було лише ткацьке начиння, разом з прядкою та верстатом. Вона ткала все своє життя, паралельно з надважкою селянською працею. В останні свої роки, вже за моєї пам'яті — тільки рядна і килими, кольорові, візерункові. Після її смерті верстат довелося розібрати, з причини перебудови хати. Ми робили це з татом зі сподіванням повернути його принагідно до життя. Він ще досьогодні лежить в стайні на нашому родинному обійсті. Але чи вдасться ще мені коли-небудь його скласти знову?

Кросна

*Пам'яті Уляни Остапчук,
моєї баби по татові*

Відгупала терниця*. Всіяла землю костриця**,
Кострищем зайшлася і з димом пішла до небес.
Століть веретено звиває їм долі та лиця,
В правічну верету кладе їх повздовж і навхрест.

А вже по Різдві загуркочуть натомлені кросна***.
Рядно заясніє, мов сонце, що з ночі встає.
А ніч така тиха, лиш плаче у вогнищі сосна.
А прядка не Бог, та рядно і сорочку дає.

Бо руки врятують, розквітнувши квітами в хаті.
Бо доля — неволя, та все ж посміхнеться колись.
Кому ж воно все, як не бідному тім немовляті.
То ж тчи і молись, і не плач,
тихо тчи і молись...

* Терниця — дерев'яний пристрій для тіпання, відбивання конопляних стебел.

** Костриця — тверда частина стебла, відокремлена від волокна, за допомогою терниці, її спалювали.

*** Кросна — ткацький верстат.

Зигмунд Францович Гурський – український поляк, спочиває на польському цвинтарі між селами Хотень Перший і Хотень Другий Ізяславського району на півночі Хмельниччини, недалеко Острога. Він був мобілізований польовим військоматом 1944 року у віці 17 літ, і втратив ногу при наступі на Тернопіль, але дивом залишився живим з сотень місцевих хлопчиків, яких використали як живу силу для розмінування підступів до Тернополя. Прожив довге і достойне життя. Майстер по дереву, і поет в душі, він був однокласником і товаришем мого тата і пожиттєвим другом нашої сім'ї. Часто його називали просто Францовичем. З усіх міцних напоїв він найбільше любив кальвадос, тоді кальвадос був і українського виробництва. Історія тих поселень і людей майже не описана. Та й чи буде?

Кальвадос

Доброго дня Вам, Зигмунде Гурський,
Францович, я нарешті прийшов.
Цей горбочок над полем – і польський, і руський.
Але й він не сховався від чужих підшов.

Як Вам тут? Вірю, що тихо й розкішно.
І вітер споранку не рухає рос.
Ті всі позникали так смішно й поспішно.
А я Вам приніс золотий кальвадос.

Французький, повірте, а не волочиський.
З тих яблучок райських, що ми зберегли.
Посидьмо ж собі, тут так гарно і чисто.
І видно усе – і хати, і луги.

Он бачте, за хмарою, мріє Тернопіль.
А ближче лежить кулеметний покос.
Я знаю, Вам звідси ВСЕ зримо доокіль.
Пробачте, я трохи розлив кальвадос...

Продовжу історію сіл та людей Малого Полісся віршем, присвяченим пам'яті мого діда по мамі Флора Тихоновича Ліщука з села Коритне, що на 12 кілометрів південніше Хотнів та Острога. Юнаком він спізнав розкуркулення своєї сім'ї в часі відомих подій в Україні. Батько Тихін не зніс цього і з відчаю чи зі страху їхати на Сибіри, спалив себе разом з хатиною-лазничкою. Та лиха доля не оминула його сина. Невдовзі Флор був призваний до Червоної Армії, і опинився на 7 років на Далекому Сході в статусі матроса ТФ СрСр. А в 1939-му році був мобілізований на загарбницьку війну з Фінляндією, і загинув від кулі снайпера у грудні того ж року в Карелії. Місце поховання свідомо знищене комуністичною владою. Хоча відомо, що в тій могилі захоронено троє чоловіків лише з одного села Коритного. На тій війні за 3 місяці загинуло близько 127000 радянських військових, і з них 40000 були **українцями**. Січкаря рубала і рубала не бур'ян...

Суомі

Пам'яті мого діда Флора Ліщука, який загинув на радянсько-фінляндській війні 1939 року

Не були ми ніколи знайомі.
Ви не знаєте зовсім про мене.
Лежите у снігах Суомі.
Навіть місце те – безіменне,

Серед сосен високих та сонних
Там і знаку нема на згадку.
Ви злетіли у небо Суомі.
Але це вже історія. Крапка.

Хто послав Вас туди, відомо.
Від чужого забрати чужому.
Не вернула Вас доля додому.
Віддала, мов данину, Суомі.

Знов диявольський меч пульсує.
Знову винні ми без вини.
Та вже знаєм – питати всує,
Чи ще хочуть ті пси війни...

ВІРШІ ДЛЯ ОКСАНИ

Храм

Іконний лик. І тіло, як у Леди.
І повінь рве мости. І нишкне світ.
Волосся водограй шумує медом.
І вічність бурштинова – двадцять літ...
Лиш двадцять літ споруджувався храм.
Тобі ж до нього не дійти ніколи,
не відчинити цих високих брам,
і не торкнутись вівтаря рукою.
Але ти знаєш – там живе Вона,
вогнем жадань, зорею голубою.
Верховна суть. Свята твоя жона.
І світом править. Небом. І тобою...

* * *

Я люблю тебе дівчинко
світло моє золоте
я люблю тебе ніби
спливаю твоїми струмками
я люблю тебе дівчинко
але люблю не за те
що ти будеш моєю
цвістимеш моїми роками
цими ріками дивними
що не течуть а несуть
цими круками крові
що крокви тримають над нами
і краями кривими
що так затуманюють суть
цими білими білими
ніжними так голубами

* * *

це місто цей сон ця забута гвоздика
ця кава недобра дешевий коньяк
цей поспіх цей хміль ця загубленість дика
це все непотрібне ніде і ніяк
це все не твоє нетутешнє і зимнє
це все не моє невагоме й пuste
це все неминуче важке і нестримне
це все і ніщо і не треба про це

* * *

Не спогад нас туди перенесе. Та і ніщо...
Благословенний світе,
за все ж заплачено, відплакано за все,
і роки роздаровано, мов квіти.
І темний парк не молиться за нас.
Зима і дім, і час над головою.
«Словачек» в поросі, і нереальний «сакс»,
малий наш син, і юні ми з тобою...
Щось близько, далі щось, чогось нема.
А у словах завжди так мало суті.
Лиш син і ми, лиш дім наш і зима –
маленький світ, в якому ми присутні.
Щось є від щастя в нашому житті.
Щось є від Бога у твоїх зіницях.
Хай дні як дні, нехай якісь не ті,
та є щось вічне в наших теплих лицах.

* * *

Стій коло мене, дивися на обрій, мовчи,
не говори, що приходять сніги і відходять.
Світ нас любив, і чогось-таки нас та й навчив,
хоч і навчити нас годі.
...Вічні гостини, вокзали, напружена мла,
горизонталь, пересічена днями на клапті,
марне шукання у колі добра та зла –
ми чогось варті?
Затишок, світло, тепліючі риси, Різдво,
десь на пероні у Львові украдене щастя,
схлип станіолі, і чара одна на двох –
тихе причастя...
Ми, як сніжинки... Дивися на мене, мовчи,
глицевий запах ковтаючи разом із димом.
Світ таки добрий, чогось-то він нас та й навчив.
Дивно...

* * *

Тоненька сукня так обляже стан,
як оксамитно-вересневе небо
осінньо-теплий гаварецький дзбан.
Це буде сон і ти,
і тихе плесо.
Іти, мов плисти
в океані трав...
Ось найгостріше, найтвердіше лезо –
це мій кінець,
і це початок справ.

* * *

Ти обернешся тільки на мить.
Розколисані тіні
вже нестимуть тебе з передлітнього Львова, зі сну
у чужий мені час, між холодні, непізнані стіни.
Хтось із нас прокляне цю безжалісну львівську весну.
Ти обернешся тільки на мить. Але я не помічу,
що усмішка твоя, ніби листя, терпка і гірка.
Хтось із нас тут, у Львові весняному житиме вічно,
в мерехтінні оцьому,
що впало на білий рукав.
Але ти вже летиш.
І очима нагріте каміння
перетре непомітно тонку і напружену нить.
Ми розчинимось в часі, як в листі, але неодмінно
ти обернешся ще.
Ти обернешся тільки на мить...

* * *

...і рухи полохливі, й очі ці,
ненамальовані, загублені, забуті –
мов дощ по шибі...
Наче ми закуті
у сірі дні, дурні, як горобці.
Неначе ми клялись на власних долях,
неначе дощ не перестав, і ми
залишимося в своїх набридлих ролях
такими
терпеливими
людьми.

* * *

Шукай мене, тамуючи образу.
Шукай мене, тотально кленучи.
О, це життя не дасться так, одразу!
Та й завинив тобі я в ньому чим?
Але прости... і де мене шукати?
Я й сам не знаю, звідки я і хто...
За це життя більш не існує плати,
окрім зникань, окрім втрачань і втом.
Тож перейди по водах безнадійних,
із передрання, з темені, з плачу.
Знайдеш мене. Та я не благодійник.
Бо чим тобі я, Доле, заплачу?..

* * *

Із літа в літо, мила, відлітаю,
з життя в життя, з майбутнього – сюди.
Ти – ангел мій, ти – відчай мого краю,
глибока річка світлої води.
Ти – ненастанність слова, ненаступність
ненаших днів, непійманих ночей.
Ти – край, межа, одвічна недоступність.
Я зачиняю світ моїх очей.
Бо відлітаю в літо з цього краю,
де я чекав тебе, леліав і молив,
де до сих пір я ще тебе чекаю
серед розлуки, моря і олив.

* * *

Не говори до мене. Помовчи.
Світ прагне тиші. Мудрості і тиші.
Чим пояснити наші долі, чим,
коли не всемогутнім третім лишнім?
Для тебе він – то неможливий я.
Для мене – сніг, що падає і тане.
Короткий вік. Несходжена земля.
Гірке причастя, кимось зверху дане.
І дріб'язок, і тисячі причин,
і хтось живий у вухо тепло дише.
Не говори до мене. Помовчи.
Світ прагне тиші.
Мудрості і тиші.

* * *

Залишайся... Ще літо...
Ще світло густе і легке.
Ще цілунки не змиті,
і вітром не знесені в море.
Ще міста не народжені
з лісу, з піску і зі скель.
Ще їх біль визріває
в гарячих невидимих спорах.
Ще тіла наші юні – рибини чи лебеді, чи
в нас немає ще тіл –
наші душі безмежні та вільні.
Залишайся... Ще світло.
Не йди... Це пісок... Не мовчи...
Це ж пісок осідає,
вкриваючи пам'ять повільно,
і цілунки, і скелі. І вже виповзають міста,
спазматично вбираючи простір,
густий і тривожний.
В нас немає вже тіл.
В тіл немає вже нас. І вустам
не вернути вже слів
і цілунків, ні наших, ні Божих...

* * *

Шукаю листя твого молодого.
Дощу шукаю з губ твоїх і вій.
Нам ще так мало треба. Слава Богу,
що я ще вдячний скупості твоїй,

що ти ще вдячна клопотам і бідам,
моїм нестриманим, неvistиглим словам,
що я люблю незварені обіди,
що я тебе нікому не віддам...

Шукаю ночі і зеніту твого.
Шукаю опертя, мов на льоду.
Нам так багато треба. Слава Богу,
що я ніколи цього не знайду...

* * *

...І осінь вмиється дощами чи слізьми,
і я нікуди не поїду з дому.

І в цьому небі, мокрому й блідому
усе розміститься поволі... Навіть ми.

І навіть ми, засмикані та злі,
знайдемо тут бодай краплину тиші,
в котрій відбився світ, як у сльозі...
І в цьому світі я тебе не лишу.

* * *

Не гасне музика – і молодість не гасне.

А з музикою легко відліта.

І ти, мов павутиночка срібляста,
летиш за нею у мої літа.

Як дощ, приходиш і не просиш пити.

Як дощ – короткочасна і стрімка.

Як дощ, стікаєш по гарячих плитах.

Як музика, тремтиш в моїх руках.

* * *

Зайде за північ – тиша і ріка...
І порожнеча ночі безберега...
І не повториться ні слово, ні рука,
і все повториться,
як альфа та омега.
...ріка часу...
...ріка людей...
...рука натхнення...

* * *

Чи зрозумієш?..
Та відчуєш все ж,
як входить ніч в твою болючу пам'ять...
Цей світ без меж, і ти у нім без меж,
і ти у нім, немов листок опалий.
О пам'яте, буденна і терпка,
так входить ніж в твоє ласкаве тіло.
Стікає кров, і ледь тремтить рука,
і – тихо, а перед очима – біло.
Та все ж відчуєш: не холоне світ,
дві пари рук несуть тебе додому,
дві пари рук і три десятки літ.
...А лист кружля, не падаючи долу.

Оксані

(в нашу шлюбну ніч випав перший сніг)

ти пам'ятаєш той перший сніг
той що останній із циклу «юність»
гріх ще далеко ще поруч сміх
радість що разом як суть і сутність

ми пішли на рушник а зійшли у сніг
і злетіли у долю по білому полю
Я тобі світ прихилив до ніг
ТИ причащала своєю любов'ю

стільки снігів поспливало в моря
стільки морів розтеклося по душах
йду до любові як до віттаря
ніби на сповідь хоча і не мушу

Ентропія

Ще рік один ми відспівали разом,
в молитві тихій він іде від нас.
Ми разом, отже,
ми із нашим часом,
допоки, Отче,
наш вогонь не згас.

Дні золоті, і дні, що тліном тлін,
що тліють тінями
в безладді дивних видив.
Допоки радість, доки тлінний сплін...
Останній видих –
як Великий вибух.

Ентропія II

розсіялися зникли заблукали
така зима що й голосу нема
така несправжня темна і лукава
немов остання у житті зима

така сама
що не рятує кава
такий один
що вік свій загубив
ніколи вже не сплестися руками
бо навсібіч розбіглися сліди

зима як саван стелиться під ноги
самотнім сивим снігом шелестить
одному Боже
вже не треба Бога
одному Богу ця відома мить

ЗМІСТ

«Круг повертає далекий на ближній»3

МІРАЖІ АРАВІЙСЬКОЇ ПУСТЕЛІ

Дихотомія.....	5
Аджман Листопад Вечір	6
Дубай 2014	7
Шарджа Грудень Передчуття Різдва	8
Жовтень в Еміратах.....	9
Львів – Дубай , 2005-2014	10
Шарджа, 2005-2009.....	11
Хамрія Січень Ранок	12
Липень. Шарджа. 48 за Цельсієм	13
Привіт – прощай	14
Вільна зона.....	15

НЕ ЗУПИНИТЬСЯ ДЕНЬ. СХІД

«Всім пахощам Аравії...»	17
«Вже не зима, не літо...»	18
Синій птах	19
«Доглядати свій сад ...»	20
«світ накочує хвилі...»	21
Зима дежавю.....	22
«Де ж той світ...»	23
«Ось вона – та галявина...»	24
До Львова	25
«Так, ніби димом... »	26
«дні клоновані дні-близнята...».....	27
Бабине літо	28
Сім печатей.....	29

УКРАЇНА, 2014

«Читати ці дні – некрологи сумні...»	31
«Буйно мов злива...»	32
«Десь там, на вигонах...»	33
«Останнє літо...»	34
«покотиться серце...»	35
Двадцять перше. Листопад. Рік... ..	36
Осінь пізня – рання зима	37

У БІЛИХ ПОКОЯХ

«...Нечутно дихай, подихом...»	39
«У розкраяний навіл...»	40
«Які часи ...»	41
«...і прийдуть...»	42
«В білих-білих покаях...»	43
«...І біль застигає...»	44
Проба ходи	45
Львів. Пам'ятник Т. Шевченку	46
«Стомлено ступає...»	47
«Голосом рік...»	48
Київ. 1986	49
«Ще сім разів...»	50
«Розпочни себе ...»	51
Входження в ніч	52
«...Невже і ми...»	53
«...летаргія ночей...»	54
«...тільки слів твоїх...»	55
«Надіє, де ви...»	56
Вулиця Підвальна. Вечір	57
Диптих з відлунням	58
Елегія серпневої ночі	59
Ліс. Берег озера	60
Елегія зі свічею	61
Київ. 1989	62
«Намисто вікон...»	63
«Я сам...»	64
«Княжно тривожна...»	65

І НІЩО НЕ ЗУПИНИТЬСЯ. ЗАХІД

Акварель з червоними човнами.....	67
«Косу землі...»	68
З висоти пташиного польоту.....	69
Елегія долі.....	70
Вересень. Україна	71
Воля	72
Нічна мандрівка	73
31 грудня. 00:00	74
«...А вже недалеко...»	75
Ще одні відвідини	76
«Життя розставить...»	77
«Не зупиниться день...»	78
«Ви не спите...»	79
«Травневий дощ...»	80
На схилі дня. Настрій	81
Липень. Передвечірня соната	82
Вірш з традиційним початком.....	83
«Я залякну...»	84
«...І тільки тиша...»	85
Вересень. Вірш на звичайні теми	86
Жовтень. Соната листя	87
«Скільки того часу...»	88
Автобус	89
Тапер. Минуле століття	90
Елегія з тюльпанами.....	91
«...Почни мене зі спогаду...»	92
Діалог з очима	93
«Притули мене...»	94
«Підставляю лице...»	95
«І знову – ти...»	96
«На гарячих щоках...»	97
«Може, це – магія...»	98
«Зів'яло в червні...»	99
Слід	100

«...А все ж літа...»	101
Двоє в трамваї. Малюнок з натури	102
«Ти все забрала...»	103

СВІТЛІ ТІНІ НЕЗАБУТИХ

Синові. Назарові Остапчуку	105
«Через суцвіття...»	105
«Зими твої...»	106
«Чекати сну...»	107
Кросна	109
Кальвадос	111
Суомі	113

ВІРШІ ДЛЯ ОКСАНИ

Храм	115
«Я люблю тебе ...»	116
«це місто...»	117
«Не спогад нас...»	118
«Стій коло мене...»	119
«Тоненька сукня...»	120
«Ти обернешся...»	121
«...і рухи похливі...»	122
«Шукай мене...»	123
«Із літа в літо...»	124
«Не говори ...»	125
«Залишайся...»	126
«Шукаю листя...»	127
«...І осінь вмиється...»	128
«Не гасне музика...»	129
«Зайде за північ...»	130
«Чи зрозумієш?...»	131
Оксані	132
Ентропія	133
Ентропія II	134

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Віктор Андрійович Остапчук народився 25 травня 1962 року в селі Хотень Перший Ізяславського району на Хмельниччині. Закінчив фізичний факультет Львівського державного університету за фахом «Радіофізика і електроніка». З 1984 по 1987 рік працював інженером-розробником у Львівському Науково-Дослідному Інституті Радіотехніки та Електроніки. З 1987 по 1997 рік – інженером апаратно-студійного комплексу у Львівській Обласній Телерадіокомпанії («Львівське Телебачення»). З 1997 року тимчасово проживає і працює в Об'єднаних Арабських Еміратах.

Дебютував у поезії 1987 року. На той час припадають публікації в альманасі «Вітрила» (1988 р.), збірнику «Високий Замок» (1989 р.), в журналах «Жовтень» (1988 р.), «Дзвін» (1990 р.) та інших періодичних виданнях. Автор збірок поезій «Палаючі блавати» у колективному виданні «Хвиля» (видавництво «Український письменник», Київ, 1992 р.) та «У білих покоях» (бібліотека альманаху українців Європи «Зерна», 1996 р.)

Літературно-художнє видання

Віктор ОСТАПЧУК

ДИХОТОМІЯ

вибрані поезії з різних років

*Видавець **Василь Гутковський**
Літературний редактор **Наталя Троян**
Комп'ютерне верстання **Роман Івах***

Здано на складання 05.01.2015 р.
Підписано до друку 20.01.2015 р.
Формат 60×84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Georgia. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 7,88.
Обл.-вид. арк. 8,46.
Замовлення № 533.

Літературна агенція «ПІРАМІДА»
Україна, 79006, а/с 10989.
м. Львів, вул. Плугова, 6.
тел./факс: (032) 235-53-28
e-mail: piramidabook@ukr.net
www.piramidabook.com

Надруковано з готових діапозитивів у друкарні ЛА «ПІРАМІДА»,
свідोцтво державного реєстру: серія ДК № 356 від 12.03.2001 р.

О76

Остапчук Віктор.

Дихотомія: вибрані поезії з різних років / Віктор
Остапчук. – Львів : ЛА «Піраміда», 2015. – 140 с.

ISBN 978-966-441-382-1